

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **AZ Demolice s.r.o.**, se sídlem Frýdlantská 111, Chrástava, zast. Mgr. Tomášem Svobodou, advokátem se sídlem Na poříčí 1047/26, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 5. 2025, č. j. 59 A 53/2024-108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2024, č. j. KULK 68106/2024.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný částečně změnil výrok II. rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 29. 4. 2024, č. j. CJ MML 115755/23, a to tak, že opravil nesprávné označení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání těchto tří přestupků:

- a) podle § 118 odst. 1 písm. c) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), kterého se stěžovatelka dopustila tím, že

v rozporu s § 15 odst. 2 písm. c) tohoto zákona neměla stanoveným způsobem a v odpovídajícím množství písemnou smlouvou zajištěno předání stavebních a demoličních odpadů vyprodukovaných v rámci stavby prováděné od 2. 8. 2021 do 27. 9. 2021 nazvané „Demolice objektu na st. parcele č. 862 v k. ú. Rochlice u Liberce“ (dále jen „stavba“), které sama nezpracovala;

- b) podle § 121 odst. 4 písm. a) zákona o odpadech, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že v rozporu s § 94 odst. 1 zákona o odpadech neprokázala, že řádně vedla průběžnou evidenci všech odpadů, které v rámci výše označené stavby vyprodukovala;
- c) podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech kterého se stěžovatelka dopustila tím, že v rozporu s § 15 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, neprokázala, že předala magistrátem identifikované komunální odpady a stavební a demoliční odpady vyprodukované v rámci označené stavby v odpovídajícím množství a stanoveným způsobem.

[3] Stěžovatelce byla v souladu s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena pokuta za přestupek nejprísněji trestný [§ 121 odst. 4 písm. a) zákona o odpadech] ve výši 1 300 000 Kč a zároveň povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[4] Na základě telefonického podnětu byla u stěžovatelky dne 17. 2. 2022 zahájena kontrola podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto podnětu měl být odpad ze stavby převezen na pozemky přiléhající k autobazaru v obci Jablonec nad Nisou - Lukášov. S ohledem na výsledky kontroly zahájil správní orgán I. stupně oznámením ze dne 29. 6. 2022, č. j. CJ MML 146386/22, správní řízení ve věci výše uvedených přestupků. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatelka neprokázala řádné vedení evidence nakládání s odpady, existenci písemné smlouvy o předání odpadu ze stavby do zařízení určeného pro nakládání s odpady, ani předání odpadu oprávněné osobě, za což byla stěžovatelce uložena zmíněná pouta. Výši pokuty odůvodnil správní orgán I. stupně tak, že částka 1 100 000 Kč představuje náklady, které stěžovatelka „ušetrila“ tím, že nesplnila své zákonné povinnosti, a sankce za přestupky musí být v takové výši, aby se jí nezákonné jednání finančně nevyplatilo. Tato částka byla přiměřeně navýšena pro zachování represivního charakteru pokuty.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

[6] Hlavním důvodem zamítnutí žaloby byla skutečnost, že stěžovatelka mířila mimo rozhodovací důvody správních orgánů. Zaměřila se totiž na způsob získání podkladů pro kontrolu a vysvětlení osudu jí zpracovávaného odpadu. Podle krajského soudu však podstatou přestupků, za něž byla stěžovatelka postižena, nebylo konkrétní neoprávněné nakládání s odpadem, ale již samotné formální pochybení. Stěžovatelkou rozporované podklady získané před zahájením kontroly (např. otázka zákonnosti vstupu na pozemky třetí osoby, na které měl být dle podnětu odpad nezákonně převezen) tak ve skutečnosti vůbec podkladem správního rozhodování nebyly.

[7] Krajský soud dále neprovedl důkazy navržené stěžovatelkou, které podle jejího vyjádření měly tvořit veškerou evidenci související se zpracováním odpadu. Důvodem

pokračování

neprovedení navržených důkazů bylo to, že stěžovatelka nijak nekonkretizovala, co má být kterou listinou prokázáno, a úkolem soudu není za stěžovatelku vyhledávat, které listiny by mohly svědčit ve prospěch jejích tvrzení.

[8] Krajský soud rovněž nepřisvědčil stručně formulované námitce nepřiměřenosti uložené pokuty. Mimo to, že taková námitka nebyla vznesena již před správními orgány, poukázal krajský soud i na to, že horní hranice pokuty za nejprísněji trestaný přestupek činí 10 000 000 Kč. Správní orgány přitom její výši pečlivě odůvodnily včetně popisu mechanismu, kterým vyčíslily „ušetřené“ náklady stěžovatelky. Tuto konstrukci stěžovatelka nijak relevantně nezpochybnila. Stejně tak nekonkretizovala, proč by pro ni měla být uložena pokuta likvidační, jak tvrdila v žalobě. Závěrem pak krajský soud jako opožděnou vyhodnotil námitku vybočení ze správní praxe, jelikož se jedná o kvalitativně jinou námitku než nepřiměřenost pokuty. Zároveň uvedl, že pouhý poukaz na řádově rozdílnou výši pokuty uložené stěžovateli a ostatních pokut za totožný přestupek nemůže bez kontextu znamenat odlišnou správní praxi správního orgánu I. stupně, když není jasná závažnost jednotlivých nezákonných jednání.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatelka proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost z důvodu nesprávného právního posouzení věci krajským soudem, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka nejprve uvedla, že se krajský soud nedostatečně zabýval její námitkou nepřiměřenosti výše pokuty. Podle ní je uložena pokuta v podstatě likvidační a správní orgány neindividualizovaly trest na případ stěžovatelky. Zároveň podle ní krajský soud pochybil, pokud neprovedl jí navržený důkaz správní praxí prvostupňového správního orgánu – za přestupek podle § 121 odst. 4 písm. a) zákona o odpadech byly mezi lety 2022 až 2024 uloženy celkem 4 pokuty ve výši 3000 Kč, 5000 Kč, 4000 Kč a 1 300 000 Kč, z čehož je zjevný exces správních orgánů v případě stěžovatelky. Nejednalo se o novou (opožděnou) námitku, resp. žalobní bod, nýbrž o důkazní návrh vztahující se k nepřiměřenosti pokuty, která již v žalobě namítána byla. Stěžovatelka též uvedla, že je pokuta zcela nepřiměřená i ve vztahu k závažnosti jejího provinění. Nebyla způsobena žádná škoda a škodlivý následek jejího jednání byl nulový, závažnost jejích přestupků byla nízká až nulová. I k tomu měly správní orgány (respektive krajský soud) přihlídnout při hodnocení výše pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.

[11] Dále stěžovatelka uvedla, že přestože jí spáchané přestupky byly pouze formálního charakteru, mělo být provedené dokazování osvětlující konkrétní osud odpadů ze stavby a jiných způsobů vedení jejich evidence (e-maily, faktury apod.), které by prokázalo, že valnou část odpadu předala společnosti JiTa - ECO s.r.o., se sídlem Nitranská 894/8, Praha (dále jen „společnost JiTa - ECO“), která má v obchodním rejstříku zapsán jeden z předmětů činnosti „*podnikání v oblasti nakládání s nebezpečnými odpady*“. Pokud by ani takové dokazování nevyvrátilo spáchání přestupků, mělo by vliv na posouzení škodlivosti jednání stěžovatelky, a tudíž i na výši pokuty. Hodnocení správních orgánů i krajského soudu bylo podle stěžovatelky vysoce formalistické a nezohlednilo zmiňovanou nízkou společenskou škodlivost jejího jednání.

[12] Závěrem stěžovatelka tvrdila, že ze správních rozhodnutí, ani z rozsudku krajského soudu, není schopná zjistit, z jakých podkladů správní orgány vycházely při výpočtu údajně „ušetřené“ částky. Stěžovatelka předložila fakturu pro odběratele za provedenou demolicí, podle které činila její odměna 1 493 678,51 Kč bez DPH. Měla-li by tedy stěžovatelka podle správních orgánů částku 1 300 000 Kč vynaložit na likvidaci odpadu, zbyla by jí na veškeré další činnosti (bourací práce, doprava, nájem kontejnerů atd.) nepoměrně nízká částka 193 678,51 Kč.

[13] Žalovaný odkázal na správní rozhodnutí a svá předcházející vyjádření, která doplnil ve vztahu ke společnosti JiTa - ECO tak, že jmenovaná společnost není provozovatelem zařízení pro nakládání s odpady, tudíž jí stěžovatelka vyprodukovaný odpad nemohla předat. Pouze předmět činnosti v odvětví nakládání s odpady pro možnost předání odpadu nepostačuje. Současně se žalovaný neztotožnil s tvrzeními stěžovatelky o nízké až žádné společenské škodlivosti spáchaných přestupků. Protože nebylo prokázáno, že by větší část odpadu byla předána do zařízení určeného k jeho převzetí, vzniklo potenciální riziko negativních dopadů neodborného nakládání s odpadem, což mohlo vést k ohrožení životního prostředí či zdraví lidí.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval (ne)přezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je třeba přihlížet, i kdyby ji stěžovatel nenamítal – tedy z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Stěžovatelka ji spatřuje v nedostatečném posouzení přiměřenosti sankce. Krajský soud nicméně uvedl, že správní orgány podrobně odůvodnily, jakým způsobem výši pokuty stanovily, přičemž její hlavní část tvoří náklady, které by stěžovatelce vznikly, pokud by dodržela své zákonné povinnosti při nakládání s odpady. Stěžovatelka v rámci žaloby tuto námitku ostatně vznesla pouze v obecné rovině bez toho, aby výpočet výše pokuty kvalifikovaně rozporovala, a krajský soud dostatečně vysvětlil, proč pokutu za nepřiměřenou nepovažoval. Stejně tak stěžovatelka neuvedla, z jakého

pokračování

důvodu by pro ni pokuta měla být likvidační, a její námitka byla zcela obecná. Ve stejných intencích ji krajský soud i zodpověděl.

[18] Podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpadech je původce odpadu povinen „*prokázat orgánům provádějícím kontrolu podle tohoto zákona, že předal odpad, který produkuje, v odpovídajícím množství v souladu s § 13 odst. 1 písm. e); v případě stavebního a demoličního odpadu se tato povinnost vztahuje i na nepodnikající fyzické osoby, s výjimkou případu, kdy množství produkováného stavebního a demoličního odpadu odpovídá množství stavebního a demoličního odpadu, který může nepodnikající fyzická osoba předat podle § 59 obci.*“ Zároveň je původce odpadu podle § 15 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech povinen „*v případě komunálního odpadu, který běžně produkuje, a stavebního a demoličního odpadu, které sám nezpracuje, mít jejich předání podle § 13 odst. 1 písm. e) v odpovídajícím množství zajištěno písemnou smlouvou před jejich vznikem (...).*“

[19] Podle § 121 odst. 4 písm. a) zákona o odpadech se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nevede průběžnou evidenci podle § 94 odst. 1 zákona o odpadech. Podle tohoto ustanovení „*[p]ůvodce odpadu, provozovatel zařízení a obchodník s odpady jsou povinni vést průběžnou evidenci. Průběžná evidence se vede samostatně za každý druh odpadu, za každé zařízení určené pro nakládání s odpady, za každého obchodníka s odpady a za každou provozovnu, kde odpad vzniká. V případě vzniku odpadu mimo provozovnu a nakládání s odpady v mobilním zařízení k úpravě, využití nebo odstranění odpadu se průběžná evidence vede samostatně za každý správní obvod obce s rozšířenou působností a hlavního města Prahy.*“

[20] Jedná se tedy o přestupky převážně formálního charakteru. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“ Lze tedy rozlišit formální (protiprávní čin zákonem výslovně označený za přestupek) a materiální stránku přestupku (společenskou škodlivost). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu naplnění formálních znaků přestupku v běžně se vyskytujících případech znamená rovněž naplnění znaku materiálního (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014-35, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, ze dne 7. 6. 2022, č. j. 3 As 70/2020-73, či ze dne 13. 3. 2025, č. j. 5 As 219/2024-32). Aby se tedy jednalo o přestupek, musí formálně stanovená povinnost mít svůj materiální obsah, tedy zajišťovat realizaci konkrétního zákonem chráněného zájmu.

[21] V případě uvedených přestupků zde lze hovořit o celkem třech chráněných zájmech v různých fázích demolice (stavby). Z hlediska uzavření písemné smlouvy o předání odpadu, který jeho původce (stěžovatelka) sám nezpracuje, se v tomto případě jedná o ochranu zadavatelů demolice před jejím započítím. Původce odpadu touto smlouvou prokazuje, že s jednotlivými druhy odpadu bude naloženo zákonným způsobem. Podle důvodové zprávy k návrhu zákona o odpadech je tato povinnost zavedena také proto, že v případě stavebních a demoličních odpadů dochází k problémům v podobě černých skládek (srov. sněmovní tisk č. 676/0, důvodová zpráva, zvláštní část, k § 15, 8. volební období 2017-2021, www.psp.cz). Předložením písemné smlouvy se zařízením určeným k nakládání s odpady ještě před jejím započítím se toto riziko výrazně snižuje.

[22] Ohledně vedení evidence podle § 94 odst. 1 zákona o odpadech se jedná o možnost skutečného sledování druhu a množství vyprodukovaných odpadů. V rámci odpadového hospodářství v České republice je řada činností monitorována a vyhodnocována právě prostřednictvím řádného a včasného plnění uvedených administrativních povinností (srov. JAKL, Š., BEJČKOVÁ, P., a kol. *Zákon o odpadech. Praktický komentář*, § 122). Pro řádné fungování tohoto systému je tedy třeba co nejpřesnější znalost množství a struktury zpracovávaného odpadu.

[23] Poslední přestupek spočívající v neprokázání předání odpadu do zařízení k tomu určenému směřuje zejména k době po ukončení stavby. Tímto způsobem probíhá zpětná kontrola toho, že s odpadem bylo naloženo způsobem předpokládaným zákonem o odpadech. Množství předaných odpadů musí odpovídat jejich produkovanému množství.

[24] Z uvedeného přehledu je patrné, že faktický osud odpadu (jehož zjišťování se stěžovatelka v předcházejícím řízení primárně domáhala), který by mohl mít vliv na míru společenské škodlivosti přestupku (tedy naplnění jeho materiálního znaku), proto hraje roli pouze u posledního ze zmíněných přestupků, tedy nedodržení povinnosti prokázání předání odpadu do zařízení k tomu určenému. Stěžovatelka již v žalobě uvedla, že podstatnou část stavebního a demoličního odpadu sama zpracovala nebo odprodala společnosti JiTa - ECO. Ta však v rozhodném období nebyla provozovatelem zařízení určeného pro nakládání s odpadem, což stěžovatelka nijak nerozporovala. Pokud tedy stěžovatelka uvádí, že předala odpad ze stavby osobě, která nebyla oprávněna k jeho převzetí, nijak to nesnižuje společenskou škodlivost přestupku, ale naopak tím jeho spáchání fakticky potvrzuje. Žádné výjimečné okolnosti, které by toho byly způsobitelné, stěžovatelka neuvedla, a lze tedy uzavřít, že materiální znaky byly naplněny u všech tří přestupků.

[25] Stěžovatelka sama ostatně v závěru kasační stížnosti připustila, že „rozumí výroku krajského soudu, že se jedná v podstatě o nesplnění formálních povinností“. Skutečnost, že z její strany ke spáchání všech tří zmiňovaných přestupků došlo, stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nerozporuje. Její tvrzení týkající se toho, že se správní orgány měly zabývat tím, co se s odpadem ze stavby skutečně stalo, směřuje toliko k posouzení společenské škodlivosti jednání stěžovatelky a s tím spojené přiměřenosti sankce.

[26] K přiměřenosti sankce NSS předně uvádí, že odkaz stěžovatelky na § 78 odst. 2 s. ř. s. je zcela nepřipadný. Toto ustanovení upravuje moderační právo krajských soudů, které mohou za určitých okolností (a splnění řady podmínek) při zamítavém rozhodnutí ve vztahu k výroku o vině samostatným výrokem snížit udělenou pokutu. Jednou z podstatných náležitostí takového postupu je nicméně návrh žalobce (stěžovatelky), k čemuž v projednávané věci nedošlo. Moderace pokuty proto vůbec nepřipadala v úvahu a její přiměřenost krajský soud posuzoval pouze ve smyslu zákonnosti rozhodnutí správních orgánů jako celku.

[27] Horní hranice pokuty, která byla stěžovatelce vyměřena, činí podle § 121 odst. 5 písm. c) zákona o odpadech 10 000 000 Kč. Samotná pokuta tedy dosahovala 13 % její maximální sazby, což již na první pohled nepřiměřenosti takové pokuty příliš nenavěšuje. Její podstatnou část přitom tvoří částka 1 100 000 Kč, jakožto náklady, které by stěžovatelce vznikly, pokud by v souladu se zákonem předala vyprodukované odpady do zařízení pro nakládání s odpady. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2018,

pokračování

č. j. 15 A 157/2015-58 „[p]okud uložená sankce přibližně odpovídá profitu, který pachatel správního deliktu získal v souvislosti s deliktním jednáním, nemůže se s přihlédnutím k nutnosti adekvátnosti a spravedlnosti trestu jednat o zjevně nepřiměřenou výši sankce“. To je v projednávané věci naplněno, když z celkové výše pokuty 1 300 000 Kč tvoří její hlavní část právě zmiňované „ušetřené“ náklady (tedy majetkový prospěch stěžovatelky) přiměřeně zvýšené pro naplnění penalizační funkce sankce (jinak řečeno na samotnou pokutu připadlo 200 000 Kč). Toto navýšení odpovídá výsledku hospodaření po zdanění za rok 2023, vyplývající z výkazu zisku a ztráty za toto období, který stěžovatelka předložila NSS (i krajskému soudu) v rámci návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (resp. žaloby). Přestože se tak nepochybně jedná o citelnou částku, nelze ji považovat za likvidační; čistý obrát za toto období činil 8 961 000 Kč, přičemž stěžovatelka měla, resp. má možnost požádat o posečkání s úhradou pokuty či rozložení úhrady na jednotlivé splátky.

[28] K samotné konstrukci pokuty stěžovatelka uvedla, že nerozumí, jakým způsobem správní orgány dospěly k částce 1 300 000 Kč, kterou měla údajně ušetřit. NSS předně podotýká, že stěžovatelka zaměnila celkovou výši pokuty a právě „ušetřenou“ částku 1 100 000 Kč vypočtenou správními orgány (ve skutečnosti se jedná o částku významně zaokrouhlenou směrem dolů, jelikož podle správního orgánu I. stupně se mělo jednat o 1 181 932 Kč), tvořící hlavní část pokuty. Správní orgán I. stupně si v rámci stanovení výše pokuty vyžádal ceníky od celkem 4 společností provozujících zařízení pro nakládání s odpady v rámci Libereckého kraje. V bodě [34] jeho rozhodnutí podrobně popsal způsob výpočtu nákladů, které by stěžovatelce vznikly, pokud by odpady, které sama nezpracovala, předala do zařízení k tomu určenému. Výpočet vypadal tak, že pro každý z jednotlivých druhů odpadů vybral správní orgán I. stupně nejnižší částku z předložených ceníků, kterou vynásobil množstvím odpadu, které bylo předpokládáno v rámci Souhrnné technické zprávy a přílohy smlouvy o dílo (soupisu prací) na provedení demolice. Rovněž uvedl, že do výpočtu záměrně nezahrnul další stěžovatelkou vyprodukované odpady, jelikož nebylo možné určit jejich množství. Nejvyšší správní soud tento způsob výpočtu shledává logickým a srozumitelným. Stěžovatelka výpočet nijak kvalifikovaně nerozporuje a za těchto okolností jej tak lze připustit.

[29] Další námitka stěžovatelky směřuje k neprovedení dokazování ve věci správní praxe žalovaného ohledně obvyklé výše jím udělovaných pokut za přestupek podle § 121 odst. 4 písm. a) zákona o odpadech. Na tomto místě Nejvyšší správní soud částečně dává za pravdu stěžovatelce, že se nejednalo o nový žalobní bod uplatněný po lhůtě pro podání žaloby (jak na věc nahlížel krajský soud), ale jednalo se o rozhojnění řádně uplatněného žalobního bodu nepřiměřenosti uložené pokuty. Na podstatě věci to však nic nemění. Krajský soud totiž uvedl, že bez kontextu jednotlivých věcí je není možné mezi sebou srovnávat, s čímž Nejvyšší správní soud souhlasí. Přestupek stěžovatelky se týkal odpadu v množství přesahujícím 2 500 tun. U ostatních přestupků, se kterými stěžovatelka srovnávala výši pokuty, však údaje o množství a charakteru odpadu zcela chybí (mimo výše sankce a rámcově vymezeného období, kdy o nich bylo rozhodnuto, nepředložila stěžovatelka nic). Jen těžko je tak lze srovnávat, když není jasné, zda se jednalo o obdobně rozsáhlé množství odpadu, či šlo o nezákonné nakládání s několika bateriemi. Ani toto porovnání tak nebylo způsobilé prokázat nepřiměřenost pokuty.

[30] Co se týká stěžovatelkou zmiňované nepoměrně nízké „zbylé“ částky na provedení demoličních prací po odečtení nákladů za zpracování odpadu z její inkasované odměny NSS

uzavírá, že mu nepřísluší hodnocení cenové politiky stěžovatelky. Lze jen obecně podotknout, že nabídková cena byla plně pod kontrolou stěžovatelky, která nebyla nucena k uzavření smlouvy za podmínek, se kterými by nesouhlasila. Jen těžko se může dovolávat nepřiměřenosti pokuty, pokud do výpočtu nabídkové ceny nezahrnula náklady, které by jí vznikly při dodržení povinností stanovených zákonem o odpadech.

5. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. září 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu